

mindste landdistrikter, medens de tager en videregående uddannelse.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg synes da, det var interessant, at hr. Løkke Rasmussen nu lige præcis løftede sløret for, hvordan finansieringen skulle være efter Venstres mening. Det handlede lige præcis om, at det, man ville gøre, var, at man ville stjæle noget SU fra de studerende, at den måde, man ville finansiere det på, var ved at klippe halen af hunden og fodre hunden med den. Det er sådan en typisk Venstremåde at gøre det på.

Men det er da helt i orden, at det er den måde, man vil gøre det på, men det er ikke den måde, vi vil gøre det på, og det er forskellen. Efter min opfattelse er den model, der nu foreligger, faktisk meget ubureaukratisk, og det er også derfor, at der er nogle eksempler – hr. Lars Løkke Rasmussen kan sikkert komme med flere – på, at der sikkert kan være nogle, der kunne få lidt, som de måske ikke burde have fået; men det er prisen for at lave et ubureaukratisk system, må jeg sige til hr. Løkke Rasmussen.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Bare ganske kort: Det er en lidt besynderlig holdning at have som folketingsmedlem, at det handler om at stjæle penge fra nogle studerende, når man kommer med nogle bud på, hvordan man kan prioritere de ressourcer, vi har valgt at bruge over de offentlige kasser.

Lige for så at sætte to ting på plads: Det var sådan, da vi diskuterede SU, at vi ønskede at fremme et forslag om transport, men rammerne for SU-forliget var, at man skulle holde sig inden for de midler, der i dag bruges på SU, så dengang var vi nødt til at pege på, at hvis der skulle ske noget på transportområdet, skulle det ske inden for de ressourcer, som så skulle prioriteres anderledes. Men det kunne ikke lade sig gøre.

Så har vi den holdning, at i og med, at en forligskreds af partier nu har gjort de studerendes økonomi færdig for en årrække, er det i strid med ånden i det forlig, at man ganske kort tid efter pludselig trykker nogle nye penge op af hatten. Hvis man dengang havde været i stand til at trykke de penge op, var der mange ting, vi kunne have gjort anderledes.

Vi diskuterede f.eks. også dengang de unge havde studerendes situation, og dem forsøgte

vi at give en håndsrækning. Den skulle muligvis have været større, hvis der havde været 111 mio. kr. mere. Det er det, jeg anfægter.

John Vinther (KF):

Som andre ordførere har været inde på, har dette lovforslag nærmest en tragikomisk forhistorie.

Medierne interesserede sig i den tidlige forsommer meget for, at der tilsyneladende eksisterede et flertal uden om regeringen, der var parat til at lempe de studerendes transportudgifter. Det opfattede regeringen åbenbart, som om den befandt sig i en tvangssituation, og den fik umanerlig travlt med at skrue en aftale sammen med SF.

Regeringen gjorde ikke sig selv den tjeneste at løfte telefonen for at få afklaret, om dette flertal nu også eksisterede.

Sandheden var nemlig, at nok var der en række partier, der var enige om det fælles mål: at lempe de studerendes transportudgifter, men så hørte enigheden altså også op. Det Konservative Folkeparti og Venstre ønskede en fradragsmodel, SF og formentlig også Enhedslisten ønskede en tilskudsmodel.

Det er selvfølgelig noget ærgerligt at konstatere, at når nu det forholdt sig sådan, at både Det Konservative Folkeparti og Venstre havde udtrykt ønske om og vilje til at medvirke til en løsning, havde regeringen travlt med at kaste sig i armene på SF. Med en lille smule snilde kunne regeringen måske have fået et meget bredt flertal for dette lovforslag, og det havde sagen ærlig talt fortjent.

Jeg skal da heller ikke undlade at tilslutte mig hr. Lars Løkke Rasmussens betragtninger om dette lovforslags sammenhæng med SU-forliget. Det kan godt være, at lovforslaget ikke formelt er i strid med SU-forliget, men det er i hvert fald i strid med ånden i SU-forliget. Der var en forståelse blandt forligspartierne om, at når vi en dag skulle drøfte de studerendes transportudgifter, skulle det ske i forligskredsen.

Lad mig så komme med nogle enkelte betragtninger om selve lovforslaget:

Som allerede nævnt ønskede Det Konservative Folkeparti en fradragsordning. Det havde efter vores opfattelse været den mest enkle, den mest overskuelige og den mest ubureaukratiske løsning. En fradragsordning havde også stillet alle studerende ens – uanset måden, de transporterer sig til og fra studiet på, og uanset om de modtager SU eller ej.